

Обручка

Яків Щоголів

По діброві, між дубами,
Я ополудні ішов
І обручку під кущами
З злота чистого знайшов.

Нахилився я над нею:
І тоненька, і мала...
Розкажи ж мені, чиєю
Ти попереду була?

Але злото те нічого
Не промовило мені!
Ну, так знаю я й без того,
Що кипіло ти в огні;

Як тебе в ясну обручку
Золотар переливав
І кому тебе на ручку
Потім юнак надівав;

Як та милая заснула,
Щоб не встати; як тоді
Біла ручка пригорнула
Хрест на лоні молоді;

Як душа його порвалась;
Як, немічний, в темний ліс,
Щоб нікому не дісталась,
Він сюди тебе приніс.

Гей, обручко, баче небо,
Хоч і вся ти золота,
Що мені тебе не треба,
Що для мене ти свята!

В мене ноша і без того
І велика, і важка,

Так нести біду чужого
Не підійметься рука!

1881